

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/141/2021
Identifikačné číslo spisu: 6719201975
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6719201975.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q. K. R., bývajúcej v C. XXX, zastúpenej JUDr. Jánom Šofrankom, advokátom so sídlom v Košiciach, Hraničná 2, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou a mzdové nároky, vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 18 Cpr 4/2019, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. novembra 2020 sp. zn. 14 CoPr 1/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) čiastočným rozsudkom z 26. novembra 2019 č. k. 18 Cpr 4/2019-101 I. určil, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne výpoveďou žalovaného zo dňa 29. novembra 2018 je neplatné; II. žalovanému uložil povinnosť umožniť žalobkyni výkon dohodnutej štátnozamestnaneckej funkcie vedúceho zamestnanca stálej štátnej služby; III. vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté rozsudkom, ktorým sa rozhodne o všetkých uplatnených procesných nárokoch žalobkyne. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že predmetom posudzovania bolo určenie, či došlo k platnému rozviazaniu štátnozamestnaneckého pomeru u žalobkyne výpoveďou, ktorá jej bola daná dňa 29. novembra 2018, v súvislosti s čím medzi sporovými stranami nebolo sporné, že podkladom pre výpoveď danú žalobkyni bolo jej odvolanie z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca z dôvodu, že v služobnom hodnotení za kalendárny rok 2017 dosiahla uspokojivé výsledky. Po oboznámení sa so znením interného riadiaceho aktu žalovaného IRA č. 14/2018 konštatoval, že tento určoval vykonanie služobného hodnotenia komisiou pre prípad, že dočasná práceneschopnosť hodnoteného zamestnanca trvala v období stanovenom pre vykonanie služobného hodnotenia, t. j. do 31. januára kalendárneho roka, tak ako to bolo v prípade žalobkyne, a preto v danom prípade po ukončení práceneschopnosti žalobkyne mala vykonať služobné hodnotenie komisia. Súd prvej inštancie zároveň nezistil, že by takáto úprava bola v rozpore so zákonom a pokiaľ bola žalovaným prijatá interným riadiacim aktom, bola záväzná nielen pre

zamestnancov, ale aj pre samotného zamestnávateľa, ktorý je povinný v zmysle svojich interných predpisov aj postupovať. Preto dospel k záveru, že pokiaľ žalovaný ako zamestnávateľ nepostupoval v súlade s vlastným predpisom, konal tak v rozpore so zákonom a služobné hodnotenie, ktoré bolo v danom prípade podkladom pre odvolanie žalobkyne z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca v zmysle § 61 ods. 3 písm. a/ zákona č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe (ďalej len „zákon o štátnej službe“) z dôvodu, že výsledkom tohto hodnotenia boli uspokojivé výsledky, a ktorý záver bol následne podkladom pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne výpoveďou podľa § 75 ods. 1 písm. c/ zákona o štátnej službe, je neplatné. Napokon súd prvej inštancie uviedol, že nároky z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru budú prejednané po právoplatnosti tohto čiastočného rozsudku v ďalšej časti konania.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 24. novembra 2020 sp. zn. 14 CoPr 1/2020 čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie I. zmenil tak, že žalobu žalobkyne o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou žalovaného zo dňa 29. novembra 2018 a o uloženie povinnosti žalovanému umožniť žalobkyňi výkon štátnozamestnaneckej funkcie vedúceho zamestnanca stálej štátnej služby zamietol a II. ponechal nedotknutý vo výroku III. V odôvodnení uviedol, že v súdnej veci bol sporným spôsob realizovaného služobného hodnotenia, resp. hodnotenie samotné, ako podklad pre zákonnú možnosť odvolania žalobkyne z funkcie vedúceho zamestnanca. Odvolací súd konštatoval, že pre komplexné vyhodnotenie zisteného skutkového stavu v prejednávanej veci a pre vyvodenie správnych právnych záverov má relevantný význam i ustanovenie § 175 ods. 4 zákona o štátnej službe, upravujúce zánik práv neuplatnených v zákonom presne určených prípadoch (lehotách). V nadväznosti na to zdôraznil, že ak právo na vykonanie služobného hodnotenia hodnotiteľom nie je obsiahnuté v enumeratívnom výpočte práv, ktoré zaniknú, ak sa neuplatnia v konkrétnych lehotách, je nutné konštatovať, že právo hodnotiteľa vykonať služobné hodnotenie trvá i po 31. januári nasledujúceho kalendárneho roka po roku, za ktorý sa hodnotenie vykonáva. V tejto súvislosti poukázal aj na účel služobného hodnotenia, ktoré má byť a priori vykonávané priamym nadriadeným zamestnancom, ktorý má bezprostredné vedomosti a znalosti o plnení pracovných povinností hodnoteného zamestnanca, pozná jeho pracovné nasadenie, prístup k plneniu pracovných povinností, ako i postoj k prípadnému profesionálnemu rozvoju a vzdelávaniu. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatoval, že neprítomnosť hodnoteného zamestnanca (napr. z dôvodu pracovnej neschopnosti zamestnanca) v období rozhodnom pre vykonanie služobného hodnotenia, t. j. do 31. januára toho-ktorého kalendárneho roka, nevyhnutne nezakladá povinnosť vykonania hodnotenia komisiou a nie hodnotiteľom, keď i po odpadnutí prekážky na strane zamestnanca v podobe dočasnej práceneschopnosti je k dispozícii nadriadený zamestnanec, ktorý má najkomplexnejšie vedomosti o výkone a plnení pracovných úloh hodnoteného zamestnanca. Zároveň dospel k záveru, že pokiaľ mal žalovaný prijatý vnútorný predpis (interný riadiaci akt) v znení ukladajúcom vykonať služobné hodnotenie komisií v exemplifikatívnom (príkladnom) výpočte, išlo o celkom zrejmy rozpor takého vnútorného riadiaceho aktu so zmyslom a účelom Zákona o štátnej službe v časti o služobnom hodnotení. S poukazom na § 175 ods. 4, § 122 ods. 3 zákona o štátnej službe preto uviedol, že vykonaniu služobného hodnotenia žalobkyne ako zamestnankyne hodnotiteľom i po 31. januári 2018 (v danej veci dňa 16. apríla 2018) objektívne nebránil žiadny zákonný dôvod. Odvolací súd uzavrel, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou výpoveďou žalovaného zo dňa 29. novembra 2018 je v súlade so zákonom o štátnej službe, nakoľko vykonaným dokazovaním v súdnej veci nebolo preukázané, že by žalobkyňa nebola riadne odvolaná z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca a zároveň žalobkyňa v podanej žalobe ani netvrdila, že by nebola splnená ponuková povinnosť zo strany zamestnávateľa. Napokon uviedol, že z dôvodu konštatovaného záveru o platnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou nebol daný predpoklad a základ pre rozhodnutie o uložení povinnosti žalovanému umožniť žalobkyňi ako zamestnankyni výkon dohodnutej štátnozamestnaneckej funkcie vedúceho zamestnanca stálej štátnej služby, v dôsledku čoho zmenil prvoinštančný rozsudok i v časti o takto uplatňovanom nároku.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s poukazom na § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Namietala, že odvolací súd nemal dôvod zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie, nakoľko v prvoinštančnom konaní bolo vykonané

rozsiahle dokazovanie, ktoré preukázalo, že žalovaný vykonal služobné hodnotenie v rozpore s interným riadiacim aktom, čo zakladá neplatnosť takéhoto hodnotenia, v dôsledku čoho odpadol aj predpokladaný dôvod na odvolanie žalobkyne z funkcie. Dovolateľka ďalej považovala odôvodnenie napadnutého rozhodnutia za nedostatočné a nepresvedčivé, a teda nepreskúmateľné. Zároveň mala za to, že odvolací súd nesprávne posúdil právny stav, keďže interná norma, na základe ktorej sa malo vykonať hodnotenie zamestnanca komisiou, nie je v rozpore so zákonom o štátnej službe a ani neodporuje účelu predmetnej úpravy. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne ho zmenil a potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že v ňom absentujú zákonom vymedzené dovolacie dôvody. Poukázal na to, že žiadna vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 CSP v danom konaní nenastala, a preto zo strany dovolateľky nie je dôvodné, aby podané dovolanie všeobecne odôvodňovala uvedeným ustanovením. V súvislosti s uplatňovaným dovolacím dôvodom podľa § 421 CSP poznamenal, že i tento nebol riadne a náležite špecifikovaný v zmysle zákona. Žalovaný tiež uviedol, že žalobkyňa nerešpektovala § 435 CSP, podľa ktorého nie sú novoty v dovolacom konaní prípustné. Navrhol preto podané dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. f/ CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v

konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalobkyňa - posudzujúc jej dovolanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP, čl. 11 CSP) - vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietajúc nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a nesprávne právne posúdenie veci.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkom odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

17.1. Odvolací súd v odôvodnení najprv poukázal na závery súdu prvej inštancie, ktorý pri rozhodnutí o veci prihliadol predovšetkým na znenie interného riadiaceho aktu žalovaného účinného ku dňu vykonania služobného hodnotenia, v dôsledku čoho dospel k záveru, že hodnotenie žalobkyne - zamestnankyne - mala za daných okolností uskutočniť komisia a nie hodnotiteľ - priamy nadriadený zamestnanec. Odvolací súd následne uviedol, že sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, keď s poukazom na príslušné ustanovenia zákona o štátnej službe a účel služobného hodnotenia, ktoré má byť a priori vykonávané priamym nadriadeným zamestnancom, konštatoval, že neprítomnosť hodnoteného zamestnanca v období rozhodnom pre vykonanie služobného hodnotenia, t. j. do 31. januára toho - ktorého kalendárneho roka nevyhnutne nezakladá povinnosť vykonania hodnotenia komisiou a nie hodnotiteľom. Vychádzal pritom najmä z ustanovenia § 175 ods. 4 zákona o štátnej službe, z ktorého nevyplýva, že by lehota na vykonanie služobného hodnotenia hodnotiteľom do 31. januára nasledujúceho kalendárneho roka za predchádzajúci kalendárny rok bola lehotou prepadnou, a tiež zo skutočnosti, že predmetný interný riadiaci akt považoval za celkom zrejme rozporný so zmyslom a účelom zákona o štátnej službe v časti o služobnom hodnotení. Odvolací súd vychádzajúc z uvedeného uzavrel, že v danom prípade bolo súladné so zákonom vykonanie služobného hodnotenia žalobkyne po ukončení jej dočasnej pracovnej neschopnosti hodnotiteľom, ktorým bol jej priamy nadriadený zamestnanec, v priebehu mesiaca apríl (konkrétne 16. apríla 2018). Vzhľadom na to, že žalobkyni sa nepodarilo preukázať neexistenciu niektorého z predpokladov pred platné danie výpovede podľa zákona o štátnej službe, dospel k záveru, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou výpoveďou žalovaného zo dňa 29. novembra 2018 je v súlade so zákonom o štátnej službe.

17.2. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Z obsahu dovolania zároveň vyplýva, že žalobkyňa odvolaciemu súdu vyčíta nesprávne právne posúdenie veci, a to najmä v súvislosti s vyhodnotením interného riadiaceho aktu žalovaného IRA č. 14/2018 ako nesúladného s úpravou zákona o štátnej službe.

19.1. K tomu dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych

záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

19.2. Pre prípad, že sa dovolateľka predmetnou argumentáciou domáha dovolacieho prieskumu podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 432 ods. 2 CSP, ktoré uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP je pritom vždy nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19.3. V preskúmvanej veci dovolateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzila predmetný dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Dovolateľka žiadnym spôsobom nenastolila, nevymedzila, neformulovala, nepomenovala právnu otázku zásadného významu, ani neuviedla rozhodovacia prax zodpovedajúcu zneniu ustanovenia § 421 CSP. Preto dovolací súd nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia eventuálne mala dovolateľka na mysli. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný, či odvolací súd. Dovolací súd dodáva, že samotné polemizovanie dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté sponchybnovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017). Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania ani podľa § 421 ods. 1 CSP.

20. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.